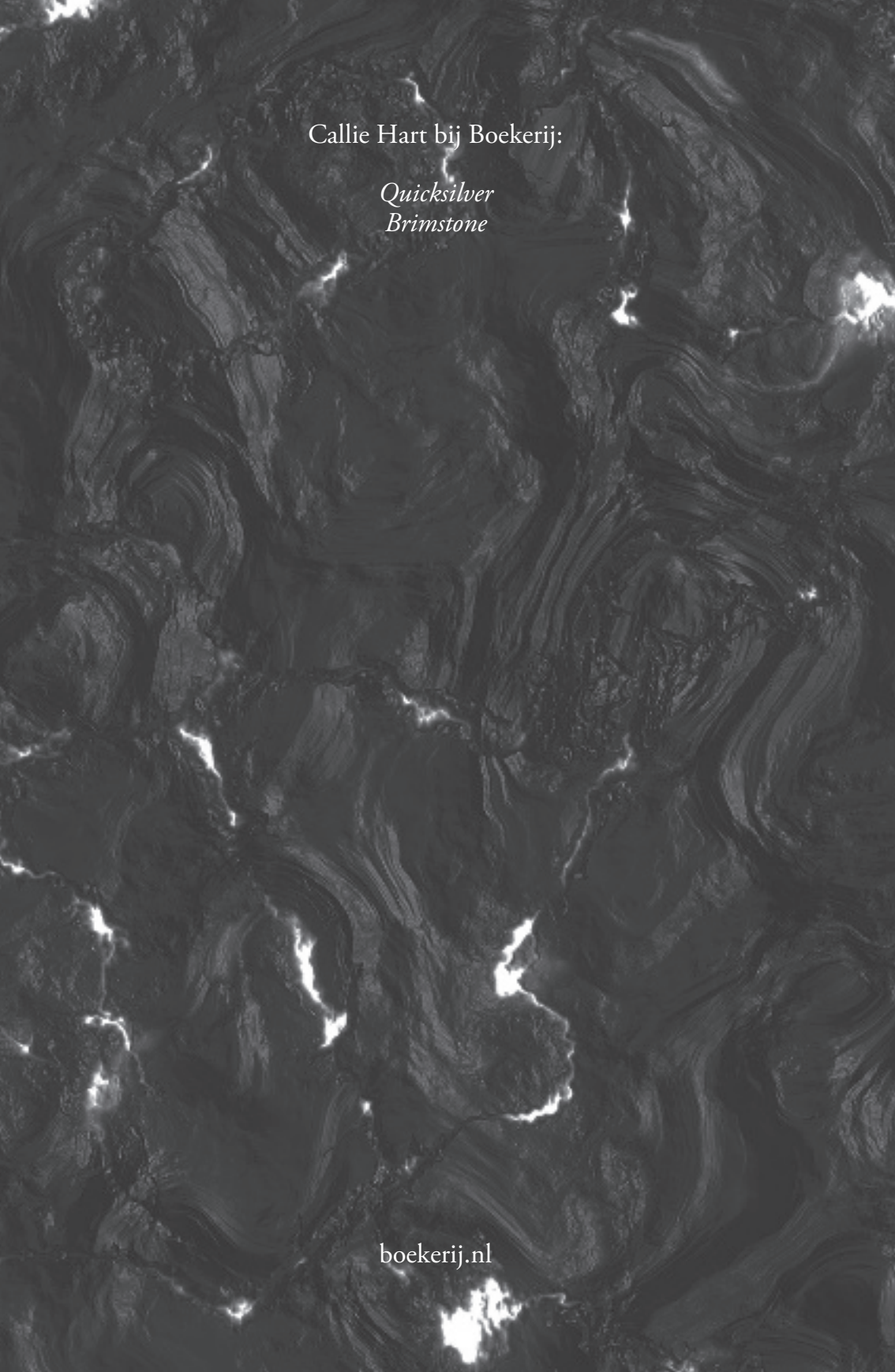

BRIM STONE

Callie Hart bij Boekerij:

Quicksilver
Brimstone

boekerij.nl

CALLIE HART BRIM STONE

Het duister teistert Yvelia. Saeris en Kingfisher
gaan door het vuur om hun vrienden te redden.

Vertaald door Anne-Marieke Buijs, De Vertaalzusjes en Annick Smithers

ISBN 978-90-492-0666-6

ISBN 978-94-023-2747-2 (e-book)

ISBN 978-90-528-6949-0 (audio)

NUR 334

Oorspronkelijke titel: *Brimstone*

Vertaling: Anne-Marieke Buijs, De Vertaalzusjes en Annick Smithers

Omslagontwerp: Von Brooklyn Design, bewerkt door DPS Design & Prepress Studio

Omslagbeeld: © Will Staehle

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2025 Callie Hart

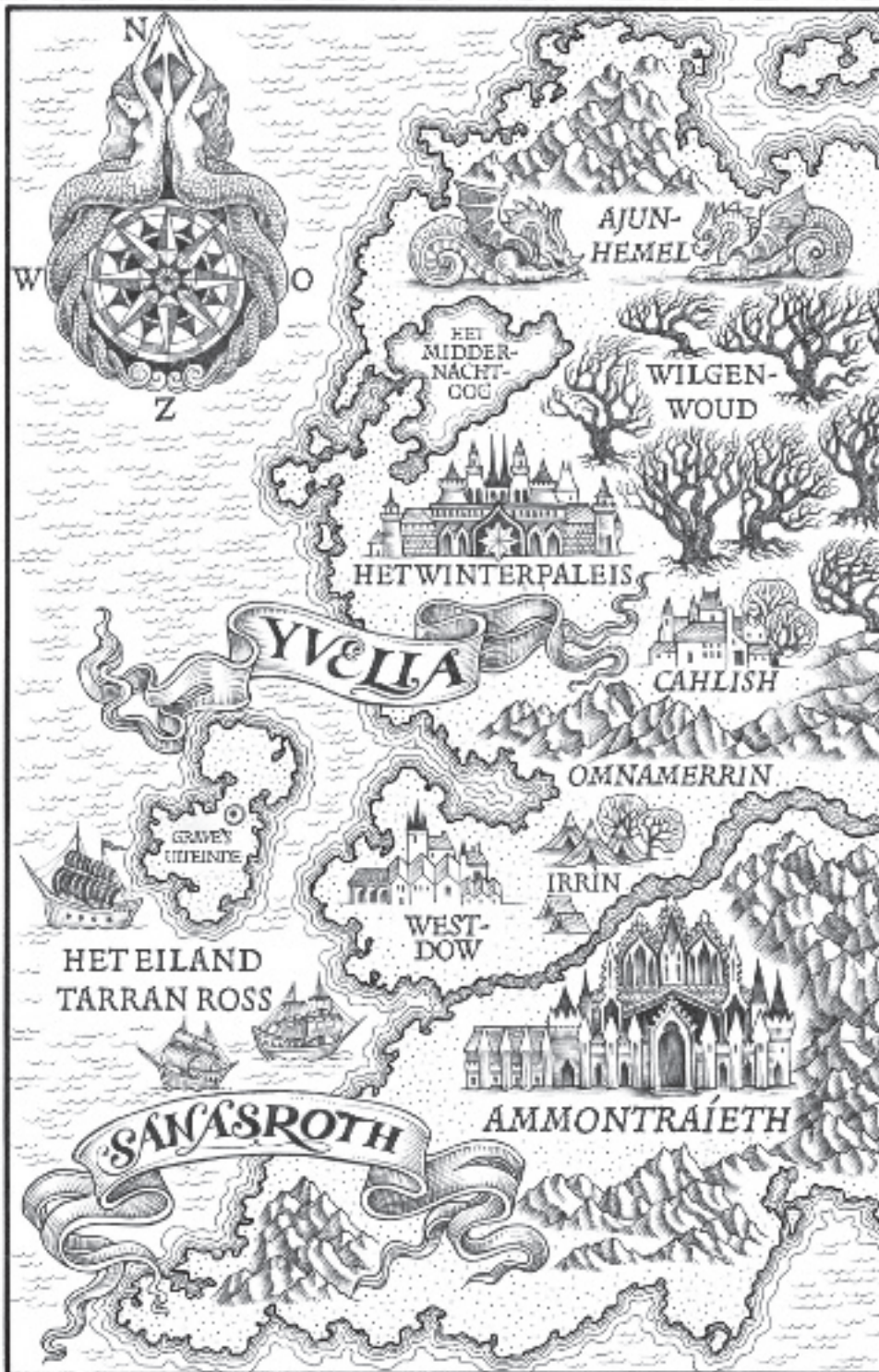
© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

‘De hel is verlaten en alle duivels zijn hier.’

– *De storm*, William Shakespeare

DE UITSPRAAK
VAN DE NAMEN IN DIT BOEK

MENSEN

Saeris – Sai-riss

Rusarius – Roe-sar-ie-us

Omnamshacry – Om-nam-sja-kraai

Iseabail – Ie-sja-bahl

Belikon – Bell-eh-kon

Oshellith – Oh-sjee-lith

Taladaius – Tal-ah-dee-us

Daianthus – Deej-an-thus

Lorreth – Lor-uth

Balquhiddier Clan – Bal-kid-er(-clan)

Te Léna – Téé Len-ah

Danya – Dan-jah

LOCATIES

Zilvaren – Zil-va-ren

Yvelia – Ie-fel-ie-ah

Cahlish – Kal-lisj

Sanasroth – Sa-naz-roth

Gilaria – Gi-lah-rie-ah

Lissia – Lis-sie-ah

Ammontraíeth – Ah-mon-tree-eth

Omnamerrin – Om-na-mer-in

PROLOOG

KINGFISHER

Een wolf was een veelzijdig wezen.

Flexibel.

Als hij deel uitmaakte van een roedel, was hij onderdeel van iets groters dan hijzelf. Hij had een rol te vervullen en een plek binnen het geheel. Een roedel bood veiligheid.

Maar een wolf kon ook alleen overleven.

In het hart van een middernachtelijk woud, aan alle kanten omringd door roofdieren, kon een wolf als een schaduw tussen de bomen door glippen. Hij kon zijn toevlucht zoeken in donkere hoeken, zijn eigen prooi besluipen.

Hij kon langer wachten dan zijn vijanden en terugbijten als zij aanvielen...

Voorals als hij een godenzwaard in handen had.

Ik was klaar voor de vampier toen hij kwam. Hij was me als een schim door de galmende zalen van Ammontraíeth gevolgd sinds ik de vertrekken van Saeris had verlaten. Ik had zijn aanwezigheid daar gevoeld, sudderend, wachtend.

De levenden inschatten vereiste niet veel vaardigheid. Er waren wezens

die eeuwenlang hun vermogen hadden geperfectioneerd om hun gevoelens te beheersen. Het loonde om ervoor te zorgen dat je gedachten en gevoelens privé bleven als lid van de Fae. Maar hoe geïnteresseerd iemand ook was in zijn gevoelens verbergen, zijn lichaam verraadde hem uiteindelijk altijd. Dat was onvermijdelijk.

Emoties kleuren het bloed.

Geluk.

Boosheid.

Verdriet.

Lust.

Die gaven elk hun eigen energie af. Een trilling, zeg maar. In diezelfde geest bezaten die ook allemaal een eigen geur. De Fae gaven subtiele aanwijzingen af over hun stemming, ongeacht hoe goed ze hun emoties konden verbergen.

De geuren die mensen afgaven konden soms overweldigend zijn. Mensen waren bepaald niet goed in hun gevoelens temmen. Zij ervoeren alles zo grof, zo openlijk, met geen enkel bewustzijn van wat voor effect hun reacties zouden kunnen hebben op wezens met verfijndere zintuigen.

De doden waren een ander verhaal. Zonder kloppend hart was hun bloed een onproductieve zwarte smurrie in hun aderen. Het enige moment dat een lid van het Sanasrothische hof een geur afgaf was nadat diegene had gevoed, als de emoties die zijn slachtoffer had ervaren op het moment van zijn dood nog weergalmden in het bloed dankzij een laatste sprankje leven dat het nog bezat, als het vaagste zweempje parfum dat was achtergebleven na een omhelzing.

Een uur geleden had mijn hoofd vol petrichor gezeten terwijl ik naast mijn wederhelft zat, had ik geluisterd naar haar melodieuze stem terwijl ze Tal had gebombardeerd met vragen over het Bloedhof. Sinds ze was ontwaakt, was ze genadeloos geweest in haar poging om te begrijpen, zich voor te bereiden, om paraat te zijn voor wat zou komen. De basis van ons plan was klaar en Saeris begreep haar rol bij de uitvoering daarvan... Maar ze was zenuwachtig. Aangezien ze een paar dagen geleden nog mens was geweest, was ze al veel beter in haar gevoelens onderdrukken dan eerst, maar mijn neus was scherper dan die van de meesten. Ik had haar aarzeling opgepikt. Die kwam bij mij binnen als de geur van warm gesteente na de regen.

Ik had haar parfum ingeademd, me erin ondergedompeld, toen me die andere geur was opgevallen.

De vampier moest zich aan een grote hoeveelheid bloed tegoed hebben gedaan voordat hij zijn verstoppiek had opgezocht, verborgen in het donker ergens buiten de vertrekken van Saeris.

Ik had mijn excuses aangeboden en was de gang in gelopen om op zoek te gaan naar het verderf.

Twee verdiepingen lager, in de krochten van het Zwarte Paleis, vond ik het met de punt van mijn kling.

De vampier was prachtig. Hij had een gezicht dat gedurende zijn leven misschien gewoontjes was geweest, het soort huid dat wellicht uiteindelijk dof en slap was geworden, maar hij was goed bewaard gebleven bij zijn dood. Perfect. Hoge jukbeenderen. Een koninklijke haviksneus. Zijn ogen waren waarschijnlijk ooit blauw geweest, maar flitsten nu als spookachtige opalen. Hij trok zijn lip op en onthulde zo venijnige smetteloos witte hoektanden. Zijn mond vormde een verraste o voor hij geluid kon maken. Hij keek omlaag, was verbijsterd om Nimerelle tot aan het gevest in zijn borst aan te treffen.

‘Je hebt... het fluweel verpest,’ perste hij eruit.

Dat klopte. Het godenzwaard had een gat van een kleine tien centimeter gemaakt in zijn zwartfluwelen gilet. Ik haalde verontschuldigend met een zucht mijn schouders op. ‘Dat is een irritant neveneffect van doden. De kleding van je tegenstander overleeft het proces vaak ook niet. Al weet jij daar alles van, toch?’

Een dodenbloem bloeide op de voorkant van zijn overhemd op, zo zwart als inkt. De klootzak had het lef om beledigd op te kijken. ‘Dat probleem... is me inderdaad niet vreemd,’ zei hij schor.

‘Daar hoeft je je nu niet meer druk om te maken.’

Ik had geweten, zelfs nog voordat hij uit de schaduw tevoorschijn was gevlogen, dat hij niet op zoek was geweest naar een gevecht. De rest van de inwoners van het Zwarte Paleis sliep nog, dus hij had niet eens wakker moeten zijn. Deze vampier, in zijn mooie kleren, met zijn buik vol bloed, was iets komen zoeken wat hij niet verdiende. Iets wat alleen ik hem kon geven.

Hij probeerde zijn evenwicht te hervinden, probeerde zich aan me vast te klampen, maar zijn handen veranderden al in as. Toen hij sprak, klonken zijn woorden zo droog als een woestijnwind. ‘Het spijt me. Ik kon die gewoon niet het hoofd bieden... Die...’

De wat? De zon?

Vlammen?

Het was niet makkelijk om hier aan vuur te komen. Een vampier zou als droog aanmaakhout in vlammen opgaan als hij daarbij in de buurt kwam. Er brandde Schemerlicht in de haarden van Ammontraíeth en eveneens bij de fakkels aan de wanden. Deze zielige klootzak zou hier niet eens een lucifer hebben kunnen vinden. En wie zou nu eigenlijk zo'n definitieve dood willen ervaren? Die was niet makkelijk. Zo pijnlijk. Zo dramatisch.

De as was beter.

Dit was genade.

'Je hebt me gered van wat... ik... ben geworden,' perste hij er hijgend uit. Er straalde dankbaarheid uit zijn ogen. Opluchting.

Ik leunde naar hem toe terwijl hij inteerde, zorgde ervoor dat hij elk woord hoorde terwijl hij zijn onherroepelijke dood tegemoet ging. 'Ik heb dit niet voor jou gedaan. Ik doe het voor degenen aan wie jij je tegoed hebt gedaan. Geniet van de hel, teek.'

Elke hoop op redding die hij bij mij had gehoopt te vinden, vervaagde uit zijn ogen. 'Ze zullen haar... kapotmaken, weet je? Dat is al... gezien. Dit hof zal... vallen... met haar erbij.' Zijn mondhoeken trokken.

Was dat een grijns van opluchting of van minachting? Geen idee. 'Saeris is veilig,' snauwde ik. 'Ik laat haar niets overkomen.'

De vampier lachte alleen maar, hijgend, hortend. Zijn kin veranderde in as. Daar gingen zijn wangen. Zijn stem versplinterde en barstte toen zijn keel verpulverde. Tegen de tijd dat zijn hoektanden losraakten uit zijn schedel en uit zijn mond vielen, was het lachen hem vergaan.

Hij zakte in elkaar, niet langer een vampier. Zijn tanden raakten de vloer – *plink, plink!* – en stuiterden weg, de trap af die verder de diepten van Ammontraíeth in leidde.

Plink...

Plink...

Plink...

Het Zwarte Paleis was immens groot. Ik was de tel kwijtgeraakt van met hoeveel hoogbloeden ik had afgerekend sinds ik hier was. In het begin hadden er zeker een of twee van Malcolms kinderen op de loer gelegen in elke donkere gang van obsidiaan, aangetrokken door de hitte van mijn bloed. De leden van het Bloedhof hadden echter al snel beseft dat ze niet opgewassen waren tegen het godenzwaard of tegen de mannelijke Fae die het hanteerde. Ze lagen nu te slapen, maar zouden weldra ontwaken. Dan zouden zij zich verbergen als ze wisten wat goed voor hen was.

'Ahhh! Daar... ben je!'

De roodharige gestalte stond hijgend en buiten adem onderaan de trap. Hij liet zijn blik zakken en trok een wenkbrauw op bij het zien van de tanden die tot stilstand waren gekomen bij zijn voeten, al zei hij er niets over. Hij richtte opnieuw zijn aandacht op mij. ‘Je moet meekomen... Vlug.’

‘Je moet in je vertrekken blijven, Carrion.’

Geluid reisde hier op een vreemde manier. De lucht was dik. Het zoemde vanwege een onhoorbare toon die tegen de huid gonsde. Mijn woorden werden afgestompt, maar kwamen ver genoeg dat de smokkelaar die kon horen. Hij slaakte een gepikeerde zucht en rende de treden op, maar ik liep al terug in de richting waaruit ik was gekomen.

‘Ik zou daar nu dólgraag willen zijn, maar... het begint te schemeren. Het paleis ontwaakt.’

‘Precies.’

‘Blijf nu toch eens even staan! Luister. Ik keek gewoon uit mijn... raam, en... ik zag iets –’

‘Dat heet een zonsondergang, Swift. Als je lang genoeg wilt leven om er daar meer van te zien, kan ik je altijd terug naar Cahlish begeleiden. Daarvandaan kun je de zonsopkomst én -ondergang bewonderen.’ Hoop deed leven. Ik had herhaaldelijk aangeboden de smokkelaar weg te brengen uit Ammontraíeth – én uit Irrín, trouwens – maar hij werd steeds koppiger.

‘Een aanlokkelijk aanbod, maar nee, dank je.’ Hij had een sprintje getrokken en liep nu vlak achter me.

‘Durf ik nogmaals de vraag te stellen waaróm je hier blijft?’ vroeg ik afgemeten. ‘Deze plek is een nachtmerrie.’

Carrion antwoordde afwezig: ‘Och, weet je, daar heb ik zo mijn redenen voor.’

Hij mocht die voor zich houden, zolang er maar niet een reden bij zat die inhield dat hij ook nog maar een greintje hoop koesterde dat Saeris hem haar onsterfelijke liefde zou verklaren. Dát zou mooi niet gebeuren.

‘Fisher, bij de goden! Kun je verdomme even wat langzamer lopen? Dit is belangrijk!’

Ik zuchtte gekweld en keerde me naar hem toe. ‘Is het écht belangrijk of vind jij het belangrijk?’ Carrion vond dat allerlei belachelijke zaken ertoe deden terwijl dat niet zo was.

Hij trok zijn wenkbrauwen op en keek me geërgerd aan. ‘Weet ik veel. Vind jij het geluk van je wederhelft belangrijk?’

Ik keek hem nors aan. ‘Spreek. Vlug.’

Hij schudde zijn hoofd. ‘We hebben een... raam nodig.’

Als zonlicht kon doden, kon een raam een doodvonnis zijn. Die waren hier niet zo makkelijk te vinden. We kwamen er een tegen op de volgende verdieping, zo’n dertig bij dertig centimeter, met rookglas om wat van de zonnestrallen buiten te sluiten.

Het uitzicht dat het bood had makkelijk te smal kunnen zijn om de bron van Swifts zorgen te laten zien, maar dat was gelukkig niet het geval. Ik speurde het smalle veld van de horizon af, het zwartgeblakerde land dat zich uitstreckte tussen Ammontraíeth en de rivier, zonder dat ik zag wat –

O, goden.

‘Ik dacht eerst dat het een bergje sneeuw was,’ merkte Swift op.

Mijn hart leek even stil te staan.

‘Toen zag ik dat het bewoog en snel rende,’ zei Carrion, nog altijd hijgend.

Ik sprintte weg en schoot langs Carrion heen, de trap af.

De smokkelaar volgde. ‘Ik ben je meteen gaan zoeken! Ik wist niet of... Of ik het haar moest vertellen, of –’

‘Hou je mond en ren!’

‘Wat... Wat doe je?’ vroeg hij buiten adem.

‘Wat dénk je dat ik ga doen?’ snauwde ik. ‘Ik ga die klotevos redden!’

Ik had hem in Cahlish achtergelaten.

Niet in Irrín.

In Cahlish. Aan de andere kant van de berg!

Het Omnamerrin-gebergte was een van de meest verraderlijke, dodelijke gebergten in heel Yvelia. De hellingen waren steil en nagenoeg onmogelijk te beklimmen voor een lid van de Fae. Ik kende maar een handjevol krijgers die de grillige top hadden bedwongen en dat hadden kunnen naverellen. Onyx was uit sneeuw en ijs geboren, maar zelfs hij had de oversteek niet moeten overleven. Er zouden lawines zijn geweest. Die zouden hem keer op keer op keer hebben begraven. Hij zou zich naar buiten hebben moeten graven. Hij zou geen voedsel hebben gehad, geen beschutting tegen de bijtende wind.

Hij had de veiligheid van Cahlish verlaten. Voor háár.

Hij had de berg beklommen. Voor háár.

Hij was door Irrín geslopen en was de rivier overgestoken. Voor háár.

En nu werd hij over de dode velden van Sanasroth achternagezeten door een horde bloedzuigers. Hij moest moe zijn geweest, klaar om het op te geven, maar hij kwam nog steeds. Voor háár.

En ik zou die kleine vos niet laten sterven.

Ik sprintte door het paleis, de trappen af, door de Tandwielen, de nederzetting van meerdere verdiepingen die door de jaren heen rondom het paleis was ontstaan. De klinkerstraatjes waren voor nu verlaten, maar dat zou niet lang zo blijven.

Bill.

Ik moest Bill halen.

De paarden vonden Ammontraíeth vreselijk. Ze konden niet in de stallen worden ondergebracht. De hoogbloeden hielden hun dode dieren daar en een hongerige bloedzuiger zou een muur met blote handen omtrekken om bij warm paardenvlees te komen. Bill, Aida en twee andere bruine merries stonden in een gebouw op bijna vijftig meter afstand van de binnenplaats, net voorbij de hoge muur om het laagste niveau van de Tandwielen. Ik rukte de metalen deur van het gebouwtje bijna van de scharnieren om bij mijn paard te komen.

Ik nam niet de moeite Bill te zadelen. Ik sprong zo op zijn rug en schopte met mijn hakken tegen zijn flanken, zodat hij meteen zijn stal uit schoot. Mijn trouwe vriend hoefde verder niet aangespoord te worden. Carrion was nog niet eens de binnenplaats overgestoken tegen de tijd dat we door de openstaande deuren kwamen.

‘Terug naar binnen!’ brulde ik.

‘Néé!’

‘Goden en zondaars!’ Ik vervloekte hem in het Oudfae terwijl ik langs hem heen galoppeerde en stak mijn rechterarm uit. De idioot greep mijn onderarm beet en sprong zo achter me op Bills rug.

‘Ga je me niet vragen hoe ik dat heb geleerd?’ riep de smokkelaar.

‘Nee,’ snauwde ik.

‘Dat heeft Lorreth me laten zien!’

Als hij gefeliciteerd wilde worden, zou hij moeten wachten. Er strekte zich anderhalve kilometer enkeldiepe as en losse schalieschilfers uit tussen ons en de vos. Normaal gesproken moesten de paarden voorzichtig hun weg zoeken over de dode, verraderlijke ondergrond, maar daar was nu geen tijd voor. Bill rende snuivend en briesend de aanstormende bloedzuigers tegemoet. Hij gaf geen krimp.

‘Zo gaat het goed. Ga zo door,’ fluisterde ik voor me uit. ‘Dank je, dánk je!’

Ik had Carrion moeten dwingen achter te blijven. Er zaten meer bloedzuigers achter de vos aan dan ik had verwacht. Twintig? Dertig? Meer dan ik aankon zonder toegang tot mijn magie aan deze kant van de Darn. En Carrion was een smokkelaar, geen ervaren krijger. De zon was echter achter de horizon gezakt en als het licht zacht genoeg was voor de bloedzuigers, zou het niet lang duren voor de hoogbloeden van Sanasroth ook wakker zouden worden. Zonder een escorte om terug naar het paleis te komen, zou die sukkel binnen enkele seconden dood zijn...

De afstand werd kleiner.

Maar de bloedzuigers kwamen ook dichterbij.

Zij hadden altijd honger en het was waarschijnlijk een eeuwigheid geleden sinds een levend wezen het had aangedurfd om Sanasrothisch terrein te betreden. De stompzinige infanteristen zouden zich deze kans niet laten ontnemen.

Ik kon Onyx nu duidelijk zien.

Zijn oren met de zwarte puntjes lagen plat naar achteren terwijl hij voor zijn leven rende. Hij wierp zich van een rots, zweefde door de lucht, een witte veeg tegen de toenemende duisternis, en toen raakten zijn pootjes weer vaste grond en liet hij een wolk van as opstuiven tijdens zijn sprint.

‘Kom op,’ siste ik tussen op elkaar geklemde tanden. ‘Kom op. Rennen!’

Iets meer dan een kilometer te gaan. De kloof tussen ons werd kleiner... Maar dat gold ook voor de kloof tussen de bloedzuigers en de vos. Hij was moe, dat zag ik wel. Zijn tong hing uit zijn bek, bungelend als een vaandel. Het wit van zijn ogen was te zien. De kleine vos was doodsbang.

Het was me nog niet opgevallen dat Carrion zich aan de achterkant van mijn wapenrusting vasthield. Zonder een zadel om vast te pakken zat er niet echt iets anders voor hem op. Ik onderdrukte nog een gepikeerde vloek, leunde naar voren en maande Bill tot grotere snelheid. Sneller en sneller ging hij, zonder enige aarzeling. Hij twijfelde geen moment.

‘We zijn er bijna!’ schreeuwde Carrion.

Ik klemde mijn kiezen zo hard op elkaar dat mijn kaakgewricht een geluidje maakte. ‘Hou je vast!’

Stoppen was er niet bij. Als we dat deden, was het met ons gedaan. Ik greep een flinke pluk van Bills manen vast en bad voor de tweede keer in nog geen week tijd tot de goden die ik haatte.

Red de vos.

Red Bill.

Red de vos.

Red Bill.

Alsjeblieft...

Wit speeksel schuimde bij de mond van de bloedzuigers. Hun hersenloze gejang vulde de lucht toen we dichter-, dichter-, dichterbij kwamen.

Red de vos.

Red Bill.

Ze hadden Onyx nu bijna binnen handbereik. Het scheelde nog maar een haartje. De snelste, een mannelijke bloedzuiger met een smerig, gescheurd shirt, wierp zich naar voren, stak zijn hand uit naar zijn buit.

Bill steigerde, en hij hinnikte in doodsangst. Zijn hoeven gleden weg over vulkanisch glas terwijl hij zich wanhopig probeerde af te wenden van de naderende dreiging.

De scherpe klauwen van de zuiger streken langs het bont van het vosje en de vos sprong...

Carrion kreeg hem te pakken... en gleed zo achterwaarts van Bills rug.

Goden en fucking martelaren! 'Overeind, Swift!' schreeuwde ik hem toe.

De prins met het koperkleurige haar hield Onyx stevig vast en krabbelde overeind. Hij handelde snel, maar dat zou niet snel genoeg zijn.

Ik liet Bill in een strakke cirkel omkeren zodat we tegenover de bloedzuigers stonden en sprong van hem af. 'Rustig, vriend. Rustig... Wacht op me,' fluisterde ik tegen hem.

Toen trok ik Nimerelle en het moorden begon. Het godenzwaard gaf zwarte rook af terwijl het door de lucht kliefde. Waar ik het heen zwaaide, weken necrotisch vlees en broze botten uiteen als nat papier.

'Trek dat wapen, Swift!' riep ik over mijn schouders.

Carrion stond weer en hij hield Simon, zijn godenzwaard, in zijn hand. Onyx was uit zijn armen gesprongen en had zijn heil gezocht tussen Bills benen, wat niet echt hielp om het paard rustig te krijgen. Bill bleef echter in de buurt, briesend en stampend met de hoeven. Hij rolde met zijn ogen; hij was bang, maar wilde gehoorzamen.

De golf bloedzuigers kon ons elk moment bereiken.

'Hak het hoofd eraf,' riep ik. 'Verkloot dit niet, Carrion!'

'Dat zal ik niet doen.' Hij kwam in een defensieve houding naast me staan.

Ik keek hem even verrast aan. Qua voetenwerk was hij er. Bijna. Toen de uitgehongerde zuigers ons bereikten, stierf hij niet onmiddellijk.

Schokkend.

Zilver en Fae-staal zongen door de lucht, lieten de klootzakken sneuve-

len. Ik kreeg de meesten te pakken. De paar die mij meden en Carrion te grazen wilden nemen, belandden ook op de grond. De meesten hadden hun hoofd nog en probeerden de smokkelaar nog steeds te doden, maar hij had hen in elk geval afgeremd. Achter ons slaakte Onyx een bange schreeuw...

Zeven zuigers.

Acht...

De drie waar Carrion mee had afgerekend, werden gesteund door een vierde.

Twaalf meter scheidde ons van de volgende golf bloedzuigers. Ik greep Carrion bij zijn nek en duwde hem achterwaarts naar Bill toe. We hadden tot nu toe geluk gehad, maar dat zou niet zo blijven. Ik pakte Onyx op, sprong op Bills rug en trok Swift achter me omhoog.

Ammontraíeth doemde voor ons op: een gebalde vuist met knokkels als torens, die vanuit de mist omhoog stompte. Geen paleis, maar een fort.

Ik greep Bills manen beet, stuurde een laatste schietgebedje naar de goden en toen reden we als de wind.

De hel was wakker en knarste met zijn tanden tegen de tijd dat we de Tandwielen bereikten. Hoog- en laagbloeden staarden over de muren van obsidiaan die de kleine stad aan de voet van Ammontraíeth beschermden, hun monsterlijke ogen vol veroordeling en honger terwijl Bill met tegenzin terugkeerde naar het bijgebouw.

Daar stond Lorreth op ons te wachten. Hij had een norse uitdrukking op zijn gezicht en de armen over elkaar geslagen. 'Alle goden nog aan toe. Je verlaat een kamer met de boodschap dat je zo terug bent en voor ik ik het weet zie ik je over het dode veld galopperen, zo op de ondoden af!'

Carrion liet zich met een kreun van Bills rug glijden.

'En jij? Ben je helemaal gek geworden?' siste Lorreth. Hij tuurde met samengeknepen ogen naar de smokkelaar alsof hij de stommitieit van de ander daadwerkelijk kon zien.

'Let maar niet op mij. Ik heb alleen maar vier bloedzuigers gedood en Fishers leven gered.' Carrion zei dit op zijn gebruikelijke achteloze manier, maar er klonk nu een onderton van echte angst door in zijn stem.

Dat we op het nippertje aan de dood waren ontsnapt had blijkbaar het gepaste effect op hem gehad. Ik kon hem wel wurgen. 'Je hebt ze op zijn

best verminkt,' snauwde ik. 'En de dag dat je mij op een slagveld redt, is de dag dat ik een jurk aantrek en een fucking dansje doe.' Het had ons allebei ons leven kunnen kosten dat hij me hierheen was gevolgd. Hij was verdomme gevallen. Als er iets met hem was gebeurd, wat had ik dan moeten doen? Saeris zou echt pissig op me zijn geweest.

Maar...

Onyx jammerde. Hij huiverde tegen mijn borst, had zich klein gemaakt en de angst straalde nog uit zijn glazige zwarte ogen. Zijn vacht was smerig en zijn rechterachterpootje zat onder het bloed.

Hij slaakte een kreetje toen ik mijn hand over de verwonding liet glijden en had duidelijk pijn.

Er zou later tijd zijn om Carrion Swift een uitbrander te geven.

'Kom op,' zei ik. 'Laten we naar binnen gaan voordat een van deze eikels besluit een hap uit een van ons te nemen.' Ik keek mijn vriend aan. 'Heb je hem nog kunnen vinden?' vroeg ik zachtjes.

Lorreth sperde zijn neusgaten open en er trok een spiertje bij zijn kaak. 'Nee, ik heb overal gezocht. Als Foley hier is, kan ik je niet vertellen waar.'

Jammer. We hadden Foley nodig. Ik zuchtte en onderdrukte mijn teleurstelling. 'Goed dan. Nou, hou je ogen en oren open. Ik heb zo'n gevoel dat we het nog niet moeten opgeven.'

'Wie is Foley?' vroeg Carrion.

Lorreth deed zijn mond open om antwoord te geven, maar aarzelde toen en keek naar mij.

Het universum zou tot een eind kunnen komen en Carrion Swift zou nog steeds met vragen zitten, maar in zijn positie had ik er vast hetzelfde over gedacht. Ik neeg mijn hoofd en wendde mijn blik af terwijl Lorreth het uitlegde.

'Hij was ooit een vriend, en is nog steeds een vriend. Een van ons. We zijn hem bij Ajun verloren.'

Saeris had verteld dat Lorreth een ballade had gezongen over de Ajun-poort, over de slag die daar had plaatsgevonden, maar dat het kwikzilver het lied had opgeëist in ruil voor de kans om Avisiëth, Lorreths zwaard, opnieuw te mogen smeden. Carrion had sindsdien naar de Ajun-poort gevraagd. Terwijl wij allemaal hadden gewacht tot Saeris zou ontwaken na de middernachtelijke kus, had Lorreth veel van onze avonturen aan de smokkelaar verteld. Hij had over de vriend gesproken die we aan de draak waren verloren, maar had alleen niet het hele verhaal verteld.

'Als jullie hem bij Ajun zijn verloren, hoe...' Carrion fronste toen hem

iets begon te dagen. ‘O. Jullie zijn hem verlóren, maar hij leeft nog steeds. Hier?’ Hij keek naar de vlijmscherpe muren van het Zwarte Paleis die hoog boven ons uittorenden.

‘Ja,’ antwoordde Lorreth. Het was opmerkelijk hoeveel spanning één woord kon bevatten. De krijger schraapte zijn keel. ‘Ik zal het hele paleis overhoophalen, Fisher. Geen zorgen. Ik regel dat wel. Ga. Maak dat je binnenkomt. Saeris hield zich groot toen ik wegging, maar ze was in paniek. Ik zal ervoor zorgen dat Bill afkoelt en zal hem borstelen.’

Terwijl hij dat zei, liet hij al een hand langs Bills met zweet bedekte hals glijden en gaf hem toen een klopje op zijn schouder.

Ik steeg af en zorgde ervoor Onyx zo stil mogelijk te houden toen mijn laarzen de grond raakten.

Het was een zachte landing, maar hij slaakte toch een kreetje. Ik voelde zijn botjes door zijn vacht heen. Met afgrijzen zag ik dat de kussentjes van zijn pootjes waren gebarsten en bloedden.

‘Jij zult hem moeten vasthouden,’ zei ik tegen Carrion terwijl we in de richting van de Tandwielen liepen.

‘Wat? Dat kan ik niet doen. Hij mag me helemaal niet.’

Ik trok snel Nimerelle, keerde het zwaard om en hield het omhoog zodat hij het kon zien. ‘Wil je in plaats daarvan dit vasthouden? Je zult beide godenzwaarden nodig hebben om een pad voor ons vrij te maken door de Tandwielen naar het paleis.’

De smokkelaar trok bleek weg terwijl hij naar het zwaard keek. Het beste scenario als je het godenzwaard van een andere krijger aanraakte was dat je zware brandwonden opliep. In het slechtste geval raakte je een hand kwijt... of je leven.

‘Ik hou het wel bij de vos,’ zei hij met een behoedzame blik op Nimerelle.

Het duurde langer dan ik had gewild om de vertrekken van Saeris weer te bereiken. We lieten een spoor van tanden achter. Hoektanden stuiterden tegen de kasseien en daarna tegen geboende vloeren terwijl we steeds een verdieping hoger klommen. Tegen de tijd dat we ons veilig achter gesloten deuren in de kamer van Saeris bevonden, was ik de tel kwijtgeraakt van hoeveel vampiers ik had gedood, zaten de kleren van Carrion onder het zwarte bloed en was Onyx bewusteloos geraakt van uitputting.

Saeris had bij de deur staan wachten en de sporen van tranen waren op haar bleke, prachtige gezicht te zien. Ze was gekleed in een dik zwart gewaad met verfijnd borduurwerk van gouddraad bij de zakken. Ze bestu-

deerde Onyx met een ontstelde blik. ‘Goden, gaat het wel met hem?’ Ze had het gefluisterd, alsof ze te bang was om de vraag te stellen uit angst voor het antwoord.

‘Het komt helemaal goed met hem.’ Goden, ik wilde haar in mijn armen nemen en haar vasthouden. Ik kende de lijnen van haar schouders zo goed. De manier waarop die fijne plukjes haar bij haar slapen krulden. Ik kende de onverzettelijke trots die ze als een schild droeg, maar ik had nog niet kennismemaakt met haar verdriet. Dat was een onwelkome vreemde die ik zo snel mogelijk wilde verjagen. Die aanwezigheid in de kamer zorgde voor een zeurende pijn in mijn borst.

Ondanks zijn kwetsuren kronkelde het vosje in Carrions armen, vastberaden om dan eindelijk zijn bestemming te bereiken. Pas toen hij veilig tegen de borst van Saeris lag, leek de spanning zijn lijfje te verlaten. Hij staarde Saeris bevend en hijgend aan.

Ze had mijn naam vervloekt en had sinds ik haar had ontmoet haar tanden ontbloot bij elke dreiging waar ze mee te maken had gekregen. Zelfs toen ik haar in de Spiegelzaal op die treden had aangetroffen, stervend aan de verwondingen die Harron had toegebracht, was ze opstandig geweest. Nu huilde ze terwijl ze de vos in haar armen hield en ik kon er verdomme niet tegen.

Ik stak mijn handen naar hem uit. ‘Kom. Geef hem maar aan mij.’

De ogen van Saeris hadden de lichte blauwe kleur van een winterse ochtendstond boven de bergen. Met een trillende onderlip keek ze me vragend aan, maar ze zei niets. Ze slikte hard, ademde diep in en gaf Onyx aan mij.

Carrion was weg. De dief had voor de verandering de situatie juist ingeschat en was vertrokken.

Saeris volgde me met grote ogen. Haar hart bonkte in haar keel terwijl ze me de vos naar de deur zag dragen die naar haar balkon leidde.

Als de allereerste van alle vampiers en de koning van het Bloedhof had Malcolm deze vertrekken ooit opgeëist, zoals zijn recht was geweest, maar hij had hier niet veel tijd doorgebracht. Volgens Tal had hij in de toren boven ons geslapen, had zijn achterdochtigheid hem ertoe gedwongen zich achter een stel ijzeren deuren van zestig centimeter dik op te sluiten terwijl hij sliep. Ik kon me hem niet voorstellen hier op het balkon, zo in de buitenlucht, met de sterrenhemel boven zich. Hij zou hier te bang zijn geweest voor zijn eigen schaduw...

Saeris straalde onder het maanlicht. Haar haar danste op de ijskoude bries. ‘Als...’ Tranen blonken in haar ogen. ‘Als je het moet doen, laat het dan op zijn minst snel zijn.’

Het voelde alsof een vuist zich om mijn hart sloot. Ze dacht dat ik het arme beestje uit zijn lijden zou verlossen. Dat was wat ze dacht, en ze had hem toch aan me overhandigd. Ze vertrouwde erop dat ik zou doen wat nodig was, om haar trouwe metgezel pijn te besparen...

Ik schudde mijn hoofd en glimlachte zacht. 'Ik heb het al gezegd. Het komt weer helemaal goed met hem, Osha. Dat beloof ik.' Ik liet me op mijn knieën zakken en legde het met bloed besmeurde bolletje wit bont op mijn schoot. Hij staarde me vol vertrouwen aan met zijn nog altijd glazige grote zwarte ogen.

'Genezen is een kleine magie voor me,' fluisterde ik tegen hem. 'Ik denk dat we allebei van geluk mogen spreken dat jij maar een klein beestje bent.' Ik wachtte tot de stroom van magie mijn handpalmen verwarmde. Ik had die gebruikt om blauwe plekken te genezen toen ik Faeling was. Ik had die gebruikt om een gebroken duim te genezen en dat had me bijna mijn gehele voorraad helende energie gekost. Toen ik jong was, had ik tegen mijn moeder geklaagd dat mijn genezende gaven zo verwaarloosbaar waren, maar ze had gelachen en met haar hand door mijn haren gewoeld.

'Twijfel nooit aan je gaven, lieverd,' had ze gezegd. 'Die zijn een geschenk en zullen allemaal precies voldoende blijken te zijn op het moment dat je die nodig hebt. Geloof in jezelf. Jij zult áltijd voldoende zijn.'

Ik bad dat ze gelijk had terwijl ik mijn handen boven de gewonde achterpoot van het vosje hield. In eerste instantie voelde ik weerstand... een barrière die niet zo makkelijk meegaf als die zich tussen mij en mijn schaduwen bevond. Uiteindelijk gebeurde dat echter toch, waardoor er een golf van pijn door me heen trok. Ik kromp ineen –

'Wat is er?' vroeg Saeris. 'Wat is er aan de hand? Wat doe je?'

Onyx jammerde. Zijn kopje lag op mijn been, zijn uitputting werd merkbaar via de verbinding die ik net tussen ons had gecreëerd. Hij was helemaal op en zijn pootje bonsde van de pijn. Dat was gelukkig niet gebroken, maar er zat een barst in het bot. Hij had er zó lang mee gerend.

'Fisher!'

'Heel even nog, Osha. Vertrouw me, dit duurt niet lang.'

Ik deed mijn ogen dicht en concentreerde me. Sommige leden van de Fae hadden geen toegang tot kleine vormen van magie. Zulke magie maakte geen deel uit van het geboorterecht van een mannelijke of vrouwelijke Fae, zoals mijn schaduwen dat wel waren. Het was een veel kleinere bron van energie, een lichte affiniteit die een persoon zou kunnen hebben met